

TAUMUR

Cesta temným lesem

k Beránkovi

Jakub

Jakub se v západních lesích narodil a cítil se v nich – samozřejmě jenom někdy – docela šťastný. Kluci ve škole se mu divili. Říkali, že v horách, tam, kde jsou lesy nejhlubší, sídlí násilí a teče krev, a nějaké meče a stín poustevníka na tom nemůžou nic změnit. Představovali si, jak se jednou odstěhují do města nebo odcestují někam hodně daleko. Jenže o tom, kdo bude nebo nebude cestovat, rozhodoval rudý drak a Jakub věděl, že jeho by nikdy nikam nepustil.

Nijak zvlášť mu to nevadilo. Celkem správně předpokládal, že v říši rudého draka všechno vypadá přibližně stejně – co je staré, se rozpadá, a co je nové, většinou připomíná šedivé, hranaté krabice od bot. Tak proč by se trmácel někam ke studeným východním mořím? A do jiných světů nemohl nikdo. Tam vedly jenom tajné stezky.

Jeho dědeček je prý znal. Maminka říkala, že prochodil všechny. Možná o nich něco věděl i táta. Ale Jakub si na dědečka nepamatoval a vzpomínky na tátu byly jako matné, potrhane obrázky zastrčené hluboko v zásuvce pod spoustou nových fotografií.

Někdy, tak dvakrát do roka, od něho dostali dopis.

Vždycky začínal: *Moje milovaná Helenko, nejdražší Kubíčku* a některé věty v něm tatínkovi začernili strašáci, dřív než ho

směl poslat. Maminka si sedla s dopisem ke stolu v kuchyni, rozplakala se a Jakub utekl do lesa, protože nesnesl pohled na její slzy.

A pak, když se skamarádil s Joštem, běhal za ním, ke zlatému stromu, protože tam každý smutek mizel jako kostka ledu ve sklenici malinovky.

Když byl malý, znal ho jenom od vidění a trochu se ho bál kvůli jeho dlouhým vousům.

„Ty se tak podobáš dědečkovi a tatínkovi,“ říkával mu Jošt při takových náhodných setkáních. A Jakub si vzpomínal, že se maminka pokaždé nervózně rozhlédla a hned ho táhla za ruku pryč.

Proto ho překvapilo, když ho za Joštem jednou, o pár let později, sama poslala.

Bylo to ráno poté, co k nim v noci vtrhli strašáci a všechno u nich doma zpřeházeli a podupali.

„Tady žádné tajné mapy nenajdete,“ tvrdila tenkrát strašákům maminka a hned po snídani, sotva v domě trochu uklidili, mu strčila do ruky něco docela těžkého, zabaleného v novovém papíru.

„Na tom, co je uvnitř, tatínkovi moc záleží, a strašáci by nám to příště mohli sebrat,“ řekla. „Proto půjdeš k Joštovi a poprosíš ho, aby balíček schoval. On je jediný, komu můžeme věřit.“

Popsala mu cestu a dodala: „Musíš mi ale slíbit, že budeš opatrný. Hlavně nahoře v horách, blízko zakázaného pásma, tě nesmí vidět strašáci. Nesmíš je k Joštovi přivést. A půjdeš k němu, jenom když se bude kouřit z komína, nezapomeň. Kdybys kouř neviděl, schováš se a budeš čekat, dokud se stužka kouře neobjeví.“

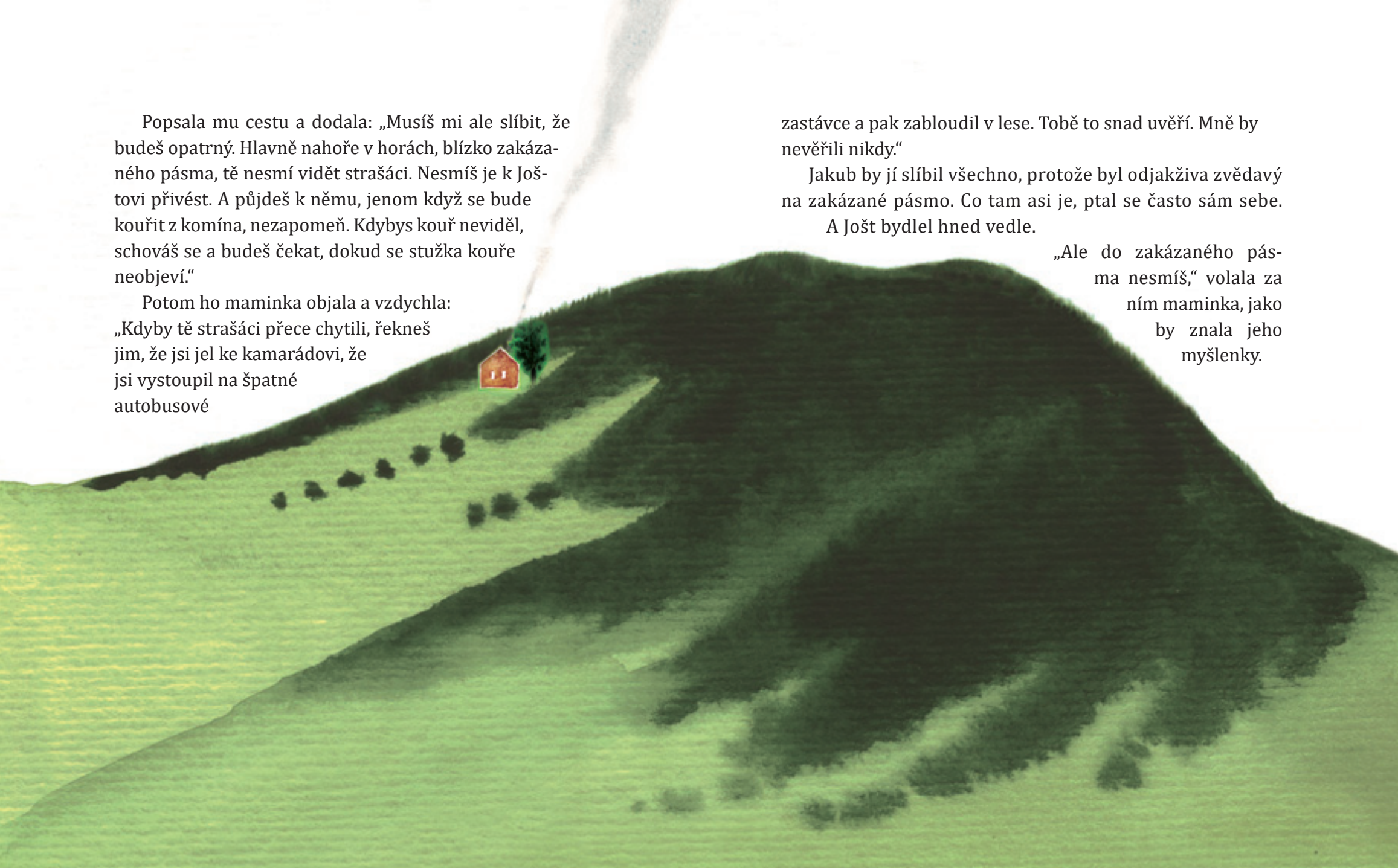
Potom ho maminka objala a vzdychla: „Kdyby tě strašáci přece chytili, řekneš jim, že jsi jel ke kamarádovi, že jsi vystoupil na špatné autobusové

zastávce a pak zabloudil v lese. Tobě to snad uvěří. Mně by nevěřili nikdy.“

Jakub by jí slíbil všechno, protože byl odjakživa zvědavý na zakázané pásmo. Co tam asi je, ptal se často sám sebe.

A Jošt bydlel hned vedle.

„Ale do zakázaného pásma nesmíš,“ volala za ním maminka, jako by znala jeho myšlenky.

Naštěstí už byl dost daleko, a tak mohl předstírat, že ji neslyšel.

Nejdřív jel kousek autobusem, přesně opačným směrem, než jezdil do školy, a blaženě se rozvaloval na sedadle, protože byly prázdniny a do školy nemusel. Zato směl přespat u Jošta.

Potom šel a šel. Dlouhá chůze mu nevadila, byl zvyklý chodit po horách, až na to, že musel při každém kroku přemýšlet, jestli se má, nebo nemá podívat, co je v tom balíčku. Třeba to jsou ty tajné mapy!

Snědl svačinu, potom ještě chvíli vzdoroval zvědavosti a nakonec si sedl na mez a trošičku natrhnul novinový papír. Pod ním uviděl jejich Bibli.

Byl trochu zklamaný, ale věděl, proč maminka nechce, aby u nich tuhle věc strašáci našli. V říši rudého draka se nedala Bible koupit v žádném knihkupectví a nemohli jste si ji ani vypůjčit v knihovně. Bud' jste ji měli doma už dávno, nebo jste ji neměli vůbec. A tohle byla jejich rodinná Bible, na přední stránce s dlouhým sloupcem jmen nějakých jeho předků a záznamem o tom, kdy se narodili a kdy umřeli. Až úplně dole stála jména jeho táty a maminky, Jiří a Helena, a hned pod nimi bylo tatínkovou rukou připsáno *Jakub*. Jenom s datem narození samozřejmě.

Jenže Bible byla dost těžká. Taky měl žízeň a trochu ho bolely nohy. A k večeru, mezi stále temnějšími a delšími stíny, dostal strach. Strašáci mohli číhat za každým smrkem.

Konečně uviděl obrovský strom. Ještě nebyl zlatý, to až na podzim, ale z komína roubeného stavení, které se krčilo pod jeho korunou, stoupal kouř. Naštěstí, zaradoval se tenkrát.

Do dveří vpadl skoro bez dechu a Joštovi vletěl přímo do náruče.

„Maminka vzkazuje, že nám máš tohle schovat,“ strčil Joštovi do ruky Bibli.

Jošt ho usadil ke stolu a usmál se: „Už jsi vážně velký kluk, když jsi zvládl sám tak dlouhou cestu.“

„A strašáci mě neviděli,“ prohlásil Jakub pyšně.

Potom do sebe obrátil obrovskou sklenici malinovky, zhltnul krajíc chleba a nakonec spolu s Joštem schovali Bibli na trám pod střechou nahoře na půdě. Opravdu tam skoro nebyla vidět.

Tenkrát u zlatého stromu poprvé v životě přenocoval na půdě v seně a brzy ráno vyrazil s Joštem do lesa za domem. Do zakázaného pásma!

Dole v údolí se tehdy válely chuchvalce mlhy, v trávě se třpytila rosa a Jakub si připadal jako v ráji.

„Chytíme si pstruha k snídani,“ řekl Jošt.

Zamířili spolu k potoku v údolí za kopcem, do vysoké ostřice na břehu. Chvilku tam pozorovali vodní hladinu, příkrčení až k zemi.

„Hmátni do proudu a čekej. Pstruh ti sám vpluje do dlaní,“ radil mu Jošt. „A pak rychle.“

Voda byla ledová a napoprvé pstruh vyklouzl Jakubovi ze zkřehlých prstů.

„Zkus to znova,“ zasmál se Jošt.

Ani napodruhé nic nechytíl, ale napotřetí měl štěstí. Stříbřitý pstruh s růžovým proužkem na boku se mu mrskal v ruce.

„A můžeme si ho nechat? Nepatří ta ryba drakovi?“ zeptal se tehdy Jošta.

„Copak může Královský hvozd a všechno, co je v něm, doopravdy patřit zloději?“ řekl Jošt a celý rozzářený se rozhlédl po horách, po vysokých smrcích a jedlích a po obloze, na kterou se právě vyhouplo slunce. Potom se mu zadíval do očí a dodal: „Vedl sis dobře. Jednou z tebe bude znamenitý rybář.“

Jakub si vzpomínal, jak tehdy zrudl rozpaky a blahem, jak nesli k Joštovi domů pstruha zabaleného v lopuchovém listu

a jak ho při všem tom štěstí také trochu mrazilo v zádech, protože z mlhy na ně mohl kdykoli vyskočit strašák nebo lidožravec.

Od té doby uběhlo pár let a Jakub nepřestal za Joštem chodit, i když to maminka neviděla ráda.

„Helenka si dělá příliš mnoho zbytečných starostí,“ říkával Jošt. „Ani vrabec nespadne z oblohy sám od sebe a lidi mají větší cenu než vrabci.“

Vodil ho do zakázaného pásma, protože chtěl, aby Jakub poznal celý Královský hvozd. A kupodivu – strašáky a lidožravce v něm nikdy nepotkali, jako by Jošt věděl, jak se jim vyhnout.

Až jednou...

Vraceli se tehdy od jezera černého jako noc, bylo pozdě a na obloze už svítil měsíc. Jošt tenkrát rozhodl, že přespí v pobořeném domě na okraji mrtvé vesnice, z které nezbylo o moc víc než rozvaliny. Teď už Jakub věděl, že v zakázaném pásmu je právě tohle – opuštěné domy. Většinou z nich zůstaly jenom obvodové zdi a cihly porostlé mechem, ale stavení, kde se chystali přespat, mělo i kousek střechy a uvnitř zbytky starého nábytku.

V koutě dokonce ležela hromada chvojí. Jošt se na ni natáhl a okamžitě usnul, ale Jakub spát nemohl. V měsíčním svitu vypadalo všechno moc strašidelně. Dokonce se mu zdálo, že slyší šepot, jako by k němu mluvil někdo dávno mrtvý, někdo,

kdo tady žil před mnoha lety. Říkal si, že to žádný hlas není, jen vítr, a převaloval se z boku na bok.

Jenže chvojí ho píchalo přes svetr a brzy se do něho dala zima. Hned za svítání stál na nohou. Těšil se, až vyjde slunce, a aby mu rychleji uběhl čas, prohlížel si obrázek na zdi hned vedle vytlučeného okna.

Byl ještě zasklený. Sklo sice dávno popraskalo a rám skoro uhnul, ale namalovaného muže rozeznával i v šeru docela dobře. U nohou mu seděl vlk, kolem hlavy mu poletovali ptáčci a na čele měl zvláštní znamení. Co to bylo?

Znak rudého draka určitě ne. Ten znalo každé dítě. Visely na všech velkých budovách, na vlacích i autobusech, a aspoň jeden byl v každé zapadlé vesnici. Na čepici nebo v klopě saka ho nosili i lidé.

Tohle znamení vypadalo jinak. Skoro jako velké tiskací písmeno T. Chtěl obrázek sundat ze zdi a všechno důkladně prozkoumat, jenže sotva zvedl ruku, z lesa se něco ozvalo. Jako když praskne pod botou suchá větev.

Opatrně vyhlédl vytlučeným oknem – a strnul. Z lesa se blížil lidožravec. Čenichal v trávě a mířil přímo k nim, k pobořenému domu. Dlouhé vodítko bylo napnuté k prasknutí a poutko držel v ruce vysoký strašák. Lidožravec ho táhl rovnou k oknu. A za prvním strašákem vyběhl z lesa druhý.

Lidožravec zvedl hlavu, zadíval se k domu a zavrčel.

Skočí a roztrhá mě, blesklo Jakobovi hlavou. Ustoupil od okna a skoro nemohl popadnout dech, jak se bál.

„Neměj strach,“ ozvalo se vtom šeptem.

Vedle něho stál Jošt, ale nedíval se na lidožravce ani na strašáky. Pozoroval lískové houští vedle domu. A najednou z houští vyskočil ten nejnádhernejší jelen na světě. Paroží měl

velké a rozložitě a šedou hřívou zmáčenou rosou. Dlouhým obrovským skokem minul lidožravce a už se vznášel nad loukou dál a dál, do bezpečí.

Strašáci se štekavě rozesmáli. Vodítkem strhli rozzuřeného lidožravce k zemi, přivolali ho k sobě a nakonec ho odtáhli tam, odkud přišli.

Jakub se tenkrát sesul na hromadu chvojí, ruce se mu třáslly a nohy měl jako z rosolu. A když se konečně zhluboka nadechl, nevěděl, jestli se rozbrečí nebo rozesměje.

Toho večera po návratu do roubeného stavení Jošt dlouho něco kutil v kůlně za domem. Přišel do světnice až po setmění a hned Jakobovi zavěsil na krk šňůrku s něčím, co vypadalo skoro jako velké tiskací T.

„Ráno jsem viděl, jak si prohlížíš znamení, které měl na čele muž z obrázku,“ řekl. „Vyřezal jsem ti taky takové, z kůry zlatého stromu.“

Jakub zrudl. Nestávalo se často, že by dostal nějaký dárek.

„Co to je?“ vydechl.

„Je to řecké písmeno tau. Znamená začátek nového a konec starého.“

Začátku nového a konci starého Jakub nerozuměl a nechtělo se mu o tom přemýšlet. Tenkrát ještě ne. Tau se mu líbilo, protože ho dostal od Jošta. Od té doby ho pořád nosil a nesundával si ho z krku ani v noci.

Miria

Miria zbožňovala záhady a tajemství a ráda četla staré příběhy, které o nich vyprávěly. Takových zajímavých knížek v říši rudého draka moc nebylo, ale čas od času nějakou přece našla. V jedné se dočetla o západních lesích. A pak se dokonce doslechla, co se jen šeptalo – že skrze ně vedou tajné stezky do jiných světů.

A teď tam měla strávit čtrnáct dní prázdnin! V chatkách u řeky, s tatínkem a dvojčaty. Těšila se tak, že v pátek, v den odjezdu, nemohla dospat. Od rána sledovala hodiny, a kdyby mohla, posouvala by ručičky po ciferníku očima. V devět je měl tatínek vyzvednout.

Jenže nešel.

„Už pojedeme? Už táta přijde?“ ptali se kluci asi tak každých pět minut.

„Nekopejte do těch spacáků,“ okřikla dvojčata a ukousla si rozčilením nehet na ukazováčku. Jestli se táta neobjeví do čtvrt hodiny, nestihnou autobus.

A potom zazvonil telefon.

„Tatí?“ zvedla sluchátko.

„Mirio, holčičko, co děláte?“ ozvalo se.

„Čekáme na tebe,“ zamračila se Miria na telefon. „Už jsi tady měl být.“

„Mirio, holčičko, mně je to moc líto, ale musíme cestu odložit. Jsem nemocný.“

„A co ti je?“

„Jen taková letní viróza, ale mám horečku. Potřebuju se z toho dostat. Maminka už odjela?“

„Vždyť to přece víš. Musela být v šest ráno na letišti. Byli jste domluvený,“ řekla Miria a ukousla si nehet na prostředníčku.

„Podívej, zvládni kluky do pondělka a já ti slibuju, že hned v pondělí ráno vyrazíme.“

„V pondělí ráno?“ Mirie vhrkly do očí slzy. „Ale my tu nemáme jídlo. A je vedro a upíři se hrozně nuděj a zloběj.“

„Ty jsi přece šikovná holka. V kuchyni jsou určitě konzervy hovězího ve vlastní šťávě a za kapesné kup chleba. A kluky vezmi do parku.“

Do parku se muselo přes náměstí a pak dlouhou, sluncem rozpálenou ulicí. A v parku se nesmělo šlápnout na trávu ani špičkou boty.

„To upíry rozhodně bavit nebude,“ stěžovala si Miria.

„Mirio, neříkej bratrům upíři.“

„Jsou to upíři. Pijou mi krev. A do pondělka mě vysajou úplně.“

Napjatě čekala, co táta odpoví, a jak napínala sluch a špičovala uši, uslyšela ve sluchátku jakoby z dálky: „Mirečku, kde máš ty plavky?“

Někde v úplně cizím bytě mluvil na tatínka úplně cizí ženský hlas.

Miria polkla. Táta nebyl nemocný. Chtěl se jít koupat na přehradu za městem s tou novou známou. A chtěl se s ní koupat i v sobotu a v neděli.

„Mirio, slyšíš mě? Rozumíš mi?“

„Jo, slyším dobře. Vážně nejsem hluchá.“

„A zvládneš to, vid’?“

Miria by se nejradši na tátu rozkřičela, jako to dělala máma. Moc ráda by mu řekla, že se těšili do lesa a k řece, že nemohla dospat a že jim to všem přece slíbil. A taky by mu s chutí pověděla, jak jí začaly padat vlasy, když od nich odešel, jak ji maminka kvůli tomu včera ostříhala nakrátko a jak má teď ježka a strašlivou ránu. Ale bylo by to zbytečné.

„Hele, je mi už skoro čtrnáct,“ vysoukala ze sebe. „Máme jízdenky i místenky na autobus. Máme v chatce zaplacený pobyt a jídlo. Pojedeme napřed a ty dorazíš v pondělí. Zvládneš to?“ dodala jedovatě.

Tatínek si slyšitelně oddechl: „Tím mi moc pomůžeš. Věděl jsem, že je na tebe spoleh. A až se uzdravím...“

Miria mrskla telefonem a zhluboka se nadechla. Možná táta zavolá zpátky a řekne, že je jí teprve třináct, že přece pojedou společně a krásně si to užijí.

Ale nezavolal.

„Rychle,“ popohnala Miria dvojčata, „popadněte spacáky a ty svoje batůžky. Jedeme sami.“

Miria se uklidnila až v autobusu. Na sedadla před sebou naskládala kluky, jejich legrační batůžky a spacáky a vedle sebe položila krosnu. Sbalily do ní s mámou jen nejnutenější věci, a stejně byla těžká.

„Holčičko, dej si ten batoh jinam. Ať si můžu sednout.“

Miria zvedla oči. Uličkou mezi sedadly k ní připlula nějaká osoba, obrovská jako bojový křížník s obrněným kýlem.

„Nedám, ten batoh zůstane tady.“

Miria jednak nevěděla, kam jinam by ho dala, jednak jí bylo jasné, že by na ni bojový křížník celou cestu mířil všemi svými děly.

„S nikým cizím se nebav,“ říkala jí vždycky máma. „Nikdy nevíš, co chce takový člověk zjistit a co komu nahlásí.“

A tak si Miria na hovory s neznámými lidmi dávala pozor.

Jenže osoba v uličce autobusu trvala na svém. Rozječela se, jako kdyby měla místo pusu lodní sirény: „Neumíš se slušně chovat, holčičko? A to jsi průkopnice! Okamžitě dej ten batoh pryč!“

Miria byla opravdu průkopnice. I její spolužáci byli průkopníci a všichni chodili na průkopnické schůzky. Většinou na nich zpívali písničky o tom, jak je rudý drak skvělý, nebo běhali venku v pláštěnkách. Byly to dlouhé pláštěnky z pevného, silného igelitu, zapínaly se až ke krku na knoflíky, a když jste v nich běhali, zpotili jste se do pěti minut od hlavy k patě. A průkopníci v nich běhali skoro pořád, aby si nacvičili ochranu před radioaktivním spadem, kterým prý hodlá říši rudého draka v strašlivé válce zamořit nepřítel.

Byla to šílená nuda.

Miria se jednou zeptala maminky, jestli na průkopnické schůzky musí chodit.

„Samozřejmě,“ odpověděla jí maminka. „Všechny děti na ně chodí. Všichni jsou průkopníci.“

„Úplně všichni? Vážně?“ pochybovala Miria.

„No, možná existují výjimky,“ připustila neochotně maminka. „Ale takové děti jsou jako černé ovce. Černé, prašivé ovce,“ zdůraznila ještě, aby si to Miria zapamatovala, „které nečeká žádná budoucnost. A já si přeju, abys ty měla krásnou budoucnost, lepší než já.“

Obsah

Rudý drak	5	O čem vyprávěl Jakub	135
Jakub	6	Strašáci	141
Miria	17	Rokle	147
Tau	31	O čem vyprávěl Jakub	155
O čem vyprávěl Jakub	41	Tajná stezka	168
Taumur.	46	Kaple andělů	175
Královský hvozd	52	O čem vyprávěl Jakub	180
O čem vyprávěl Jakub	61	Klíč	185
Joštova zahrada	73	Beránek	188
Stíny	78	Slavnost	191
Jošt	81	Bible	197
O čem vyprávěl Jošt	86	Co četl Jakub.	201
Na půdě	97	Jitřní hvězda	204
O čem vyprávěl Jošt	103	O čem vyprávěl Jošt	207
Tajemný rozhovor	112	Prázdniny	210
O čem vyprávěl Jošt	115	Ahoj v nebi.	214
Zakázané pásmo.	124		